

HANBIĄCY (4) *praes act*

hańbiący (3), **hańbiąc** (1); hańbiący *TarDuch*, *OrzList*, *BudBib*; hańbiąc *PaxLiz*.

a jasne.

sg m N hańbiący (1). ◇ pl G hańbiących (1) *TarDuch*, hańbiąc (1) *PaxLiz*. ◇ A m pers hańbiąc(e) (1).
Sł stp, *Cn brak*, *Linde XVIII w. s. v. hańbić*.

Obrażający, znieważający, obrzucający obelgami, obmawiający; exprobrans Vulg (4) :

*hańbiący co (1): O Sbiżzku Kárdynale/ byś wftał z martwych/ [...] vyrzałbyś ludźye ty/ hánbiące
ciało/ krzeft/ młzą/ y inne świętości Pánkie/ ktoremiś ty Biskupem będąc száfował? OrzList ev.*

*Szereg: »sromocący i hańbiący« (1): Gubi oycá/ wypádza mátkę lyn sromocący y hánbiący [pudore
afficiens et erubescere faciens]. BudBib Prov 19/26.*

α. *W funkcji rzeczownika (1) :*

*Wyrażenie: »hańba hańbiących [komu]« (1): Bo miłość domu twego káfa mie/ á hánby hańbiących
thobie [opprobria exprobrantium Vulg Ps 68/10] vpadły na mię. TarDuch A6.*

a. *Przy rzeczowniku nieosobowym (1) :* Gębuśkę też snurować/ Pánienkom przyftoi/ Obmowiłk
hánbiąc onych/ Niechay nikt nie ftroi. Zásię wielemowności/ tey się sftzec należy/ Gdyż na Pánnę
przygáná/ ledá z częgo w bieży. *PaxLiz D3.*

Synonim: sromocący.

Cf GAŃCA, HANIEBNIK, HAŃBIARZ, HAŃBICIEL, HAŃBIĆ

ZZie